

Petr Maišaidr vyrůstal jen s matkou, se svým otcem se nikdy osobně nesetkal. Ten kvůli česko-německému původu musel do armády, ale byl zajat americkými vojáky, u kterých zůstal. O návrat zpět nestál, naopak chtěl, aby jeho rodina vycestovala za ním. Veškeré úsilí pak zmařila jeho smrt.

Proto Petr už od dětství uznával hodnoty, které se podobaly těm ve skautském oddíle, kam v šestnácti letech vstoupil díky kamarádovi z gymnázia - Robinovi. Od roku 1950 byl skaut zakázanou organizací, a to právě díky svým názorům a postojům vůči režimu. Museli se skrývat. Scházeli se v domovech ochotných skautů. Strach, že se všechno prozradí, se tyčil nade všemi. Skupina si musela vzájemně věřit a držet při sobě. Když tedy Robin po několika letech emigroval do Kanady, Petr ani nepomyslel na to, že by ostatní opustil.

Největší událostí v jeho životě pro něj byl srpen 1968.

Bylo půl šesté ráno, probudilo mě hrozné zvonění a stará sousedka, paní Špačková, na mě křičela. Říkala: „Petře, Petře, obsazují nás, obsazují nás Rusové!“

U mlékárny ve Vysočanech stály nákladňáky. Vozily dobrovolníky do vnitřní Prahy. Petr do jednoho nastoupil.

Pod košili jsem měl vlajku, kterou jsme měli na stožáru při tom předcházejícím táboře, a já jsem sundal tu vlajku a nandal jsem ji a takhle jsem ji spustil přes tu korbu toho nákladňáku, to byl takový okamžik, který pořád vyprávím skautům. Spustili jsme tu vlajku a zpívali jsme státní hymnu a drželi jsme se za ruce.

Já jsem tady bohužel nebyla, já jsem byla akorát na dovolené v Itálii a tam jsem se tedy bála, protože jsem věděla, že bude v ulicích.

Lidé bránili rozhlas, snažili se převrátit tramvaj jako barikádu. Značky byly sundané, nebo ukazovaly jinam, než měly, aby ztížily vojákům orientaci.

Oni z toho byli hrozně vykulení a nevěděli opravdu, kde jsou, jak jsou, co jsou...

Všude leželi zranění lidé a na zemi byla krev. Pro poraněné jezdily sanitky, ale i na ty vojáci stříleli. I když Petr pomáhal, kde se dalo, ze všeho se dostal nezraněný. S přítomností ruských vojáků ale zůstal i zákaz skautu, který vydržel až do roku 89.

A co je pro pana Maišaidra v současnosti nejdůležitější? Prý by každý měl bojovat za svobodu tak, jak nejlépe dokáže.